

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 158/2015
20.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца С.И. и С.Г., обојица из с.М., чији је пуномоћник М.К., адвокат из Б., против тужене ОШ М. из с.М., кога заступа законски заступник С.Х., ради поништаја одлука, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2188/14 од 27.08.2014. године, у седници одржаној 20.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2188/14 од 27.08.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Бујановцу П1 626/13 од 24.09.2013. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се пониште одлуке тужене бр.534 од 30.12.2011. године о избору кандидата за радно место наставника разредне наставе у с.М. и бр.533 од 20.12.2011. године о избору кандидата за радно место наставника ликовне културе у с.М. и Г.Б., по конкурс у објављеном у дневном листу "Послови" дана 07.12.2011. године, те да се наложи туженој да поново изврши избор кандидата од оних који испуњавају услове тражене расписаним конкурсом.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2188/14 од 27.08.2014. годин, жалба тужилаца је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена школа је расписала конкурс, објављен у листу "Послови" од 07.12.2011. године, за попуну слободних радних места наставника за школску 2011/2012 годину са наставом на албанском језику, између осталог и за наставника разредне наставе са пуним радним временом на неодређено време у селу М. и за једног наставника за ликовну културу за 10 часова недељно или 10% радног времена на неодређено време у М. и Б.. Услови за ова два радна места су општи услови и најмање шести степен стручне спреме. Сагласност за расписивање конкурса дало је Министарство просвете и науке, школска управа Лесковац. Тужилац Г.С. положио је све предвиђене испите и стекао звање бачелор за сликарство код ..., а тужилац И.С. према уверењу ..., има звање бачелор за едукацију. Одлуком директора тужене бр. 533 од 30.12.2011. године на радно место наставника ликовне културе примљен је Б.Ц., са образложењем да једини испуњава услове конкурса, док тужилац Г.С. нема важећу диплому. Одлуком број 534 од 30.12.2011. године на радно место наставника разредне наставе примљена је Б.К., наставница разредне наставе, која има диплому о завршеној вишој педагошкој школи, издате од стране Универзитета у Приштини бр.1070 од 26.04.2006. године Одсек разредне наставе. Одлуком тужене бр.94 од 09.05.2012. године поништена је одлука бр.533 од 30.12.2011. године о избору кандидата Б.Ц., из разлога што на његовој дипломи Универзитета у Приштини пише да је издата од стране Републике Косово, а ставом другим одлуке је одлучено да конкурс буде поновљен, јер ни један од пријављених кандидата не испуњава услове конкурса.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили као неоснован тужбени захтев тужилаца за поништај наведених одлука, оцењујући да тужиоци не испуњавају услове конкурса за наведена радна места, те немају ни активну легитимацију за побијање одлуке тужене о избору другог кандидата.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 120. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС", број 72/2009), прописано је да у радни однос у установи може да буде примљено лице под условима прописаном законом, ако има одговарајуће образовање.

Одредбом члана 95. став 1. Законом о високом образовању ("Службени гласник РС", бр. 76/2005 ... 97/2008), прописано је да лице које заврши основне академске студије стиче назив са знаком звања првог степена академских судија из одговарајуће области, док је ставом 9. исте одредбе прописано да је међународном промету и у дипломи на енглеском језику, назив који је стекло лице из става 1. овог члана бачелор.

Закључком 05 бр.613-4455/2008 од 30.10.2008. године, Влада Републике Србије је заузела став да исправе Универзитета у Приштини, АП Косово и Метохија, издате на обрасцу и са печатом УМНИК-а за време

функционисања привременог правног система успостављеног на основу Резолуције Савета безбедности Уједињених нација број 1244 треба признати као доказ о стеченом високом образовању које је у њима неведено.

Сагласно напред наведеном, а имајући у виду утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепених судова да тужиоци поседују уверења приватних носилаца високог образовања са територије Аутономне покрајине Косово и Метохија, које образовни систем Републике Србије не признаје. Врховни касациони суд је ценио наводе ревизије да је у међувремену донета Уредба о посебном начину признавања високошколских исправа и вредновања студијских програма Универзитета са територије Аутономне покрајине Косово и Метохија које не обављају делатност по прописима Републике Србије, којом је уређен поступак признавања високошколских исправа и вредновања студијских програма Универзитета са наведене територије, па налази да исти нису од утицаја. Наиме, у питању је Уредба објављена у "Службеном гласнику РС" бр.16/2012 од 07.03.2012. године, која није важила у време када је спорни конкурс расписан и донете оспорене одлуке тужене. Правне норме по правилу важе за будућност, а самом Уредбом није предвиђен изузетак од овог правила, односно њена ретроактивна примена. Осим тога, овом Уредбом уређује се посебан начин признавања високошколских исправа и вредновања студијских програма Универзитета са територије Аутономне покрајине Косово и Метохија који не обављају делатност по прописима Републике Србије, ради утврђивања права у погледу наставка образовања, односно у погледу запошљавања ималаца високошколских исправа са територије Аутономне покрајине Косово и Метохија за време важења Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених Нација, што значи да након ступања на снагу наведене Уредбе, високошколске исправе на које се Уредба односи, нису аутоматски признате, већ морају проћи поступак признавања предвиђен овом Уредбом.

Из наведених разлога, а применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**